Esports | Àlex Alegre | Actualitzat el 01/06/2012 a les 00:32

«Intentarem fer un equip amb un perfil semblant al d'aquest any»

BÀSQUET ACB-ENTREVISTA. Després de repassar la seva trajectòria a les banquetes i de la figura de l'entrenador en el món del bàsquet professional, Jaume Ponsarnau analitza el rol dels jugadors dins l'equip, fent autocrítica en certs casos. A més, l'entrenador de l'Assignia Manresa fa un repàs al nou model de joc i la voluntat de seguir en la mateixa línia la temporada vinent.

Quan Sergiy Gladyr va arribar a l'equip, les expectatives que va despertar eren molt altes i no s'han acabat de complir. Te'n sents responsable?
Si. Alguna cosa no he fet del tot bé com a entrenador, perquè el talent el té. Les expectatives a vegades són molt traïdores, però el que està clar és que aquestes estaven basades en un talent, que Gladyr tenia i té. Jo com a entrenador no he aconseguit aprofitar aquest talent amb una regularitat més o menys lògica.

No ha estat, doncs, un problema esportiu?
Ha estat un problema de maduresa. Jo havia d'ajudar a aquest jugador a ser més madur, en aquest cas amb el bàsquet, però si fos arquitecte amb l'arquitectura, si fos cuiner amb la cuina, etc. És un problema que no té res a veure amb com entén el joc, sinó amb com entén la seva professió. M'ha costat moltíssim ajudar-lo de la forma adequada.

Amb aquesta maduresa, el seu rendiment hauria estat més alt?
N'estic convençut. L'únic que passa és que potser és molt madur i li cau una escala a sobre i es lesiona, perquè lamentablement aquesta és la dura vida d'un jugador que necessita el seu físic. A més, ha tingut puntuals lesions, no greus, però que en molts moments han trencat el seu ritme. A pesar d'això n'érem conscients i no hem trobat, i aquí m'atribueixo a mi la culpa, la manera d'ajudar-lo més.

Pot haver notat la pressió d'aquestes expectatives?
Sens dubte, és un tirador, i d'un tirador la seva actuació sempre vindrà molt marcada per si la pilota entra o no. Aquesta és la dificultat més gran que ha tingut el Sergiy, l'exigència més gran que ha tingut dins el seu procés de creixement com a jugador. I de la identificació del que era fer bé la seva feina de cara a tothom.

L'entrenador de Tàrrega està planificant la propera temporada amb el Manresa. Foto: Manel Mas

En la situació oposada trobem Adam Hanga, que quan va arribar poca gent sabia res d'ell i se n'esperava gran cosa. El seu rendiment els ha sorprès?

L'Adam s'ha aprofitat d'una forma d'entendre el treball de manera regular i més estable. També el seu joc; al final sempre té la defensa, perquè sempre té la seva envergadura, la seva capacitat atlètica. Sempre hi ha un moment del joc en el que el seu paper és positiu.

-L'any que ve hi haurà un canvi d'expectatives entorn Hanga. Pot notar com se li traspassa la pressió que fins ara tenia Gladyr?

Se'l mirarà diferent, la gent estarà més pendent de si fica o no els llançaments exteriors, si fica els tirs lliures o no... Però l'Adam té un avantatge respecte el Gladyr, i és que sempre tindrà el seu plus defensiu, la seva energia defensiva. És una assegurança perquè pot aportar coses encara que no estigui encertat. I finalment el Gladyr ha entès (ho ha entès ell) que fer un pas endavant defensivament li podria donar seguretat, o ajudar en el rebot. Però tots el tenim molt conceptuat com un tirador. I aquesta és una dificultat molt gran que ha tingut.

Parlem ara de Micah Downs. El seu rendiment ha estat irregular i s'ha mostrat força intermitent en molts moments de joc.

Hi estic d'acord. Al Downs li vam traçar un camí, d'acord amb l'experiència de tots aquests anys, que creiem que era el correcte. Però ell, en molts moments, no ha tingut la confiança per a seguir-lo. S'ha condicionat molt per el seu encert, per si tenia més o menys joc. S'ha trobat en un equip en el que la personalitat de joc estava molt basada en com jugaven els bases amb els pivots, i els pivots entre els pivots. En algun moment ha estat desorientat dins d'aquesta realitat. Quan no ha estat encertat, li ha costat sumar d'altres maneres.
Però és lògic, és un jugador amb un talent i unes capacitats enormes, i quan aquestes no s'explotaven al 100%, es desorientava. S'ha de tenir en compte que té una curta experiència com a professional, i estic convençut que l'any que ve estarà més ben preparat.

S'ha parlat molt de la seva integració en l'equip. Ha estat la correcte?

L'anòmal no és que ell no s'hagi integrat com els altres; l'anòmal és que els altres estaven molt ben integrats. Probablement ha destacat més que ell no ha aconseguit el nivell d'integració dels altres, que el que realment ha estat. És cert que no s'ha interrelacionat de la forma més positiva possible, ja que ell tenia una forma de fer bastant diferent a la del grup, i aquesta diferència s'ha vist ressaltada. És una persona que fora de la pista és més introvertida que els altres, però ha estat bé amb el grup. Dins de la pista s'ha comunicat i interrelacionat amb tothom.

Un altre jugador que arribava nou aquest any, Justin Doellman, ha encaixat millor amb aquesta forma de fer del grup?

Sí, el Justin té una experiència més profunda, fa més anys que juga a Europa. També té unes dots socials que estan més aguditzades amb el que fem. És un jugador que la seva virtut és que sempre fa, sempre porta piles alcalines que no cal recarregar. I amb aquesta forma de fer és molt més fàcil encaixar en els grups. A part, esclar, de la sevaâ€¯qualitat, que és impressionant.

La coherència i cuidar la relació amb els jugadors, trets fonamentals de Ponsarnau. Foto: Manel Mas

Aquest any el Congost ha tornat a gaudir del binomi format per Javi Rodriguez I Josh Asselin. Tenen un feeling especial? Quina importància tenen?

El primer que hem de tenir en compte és que són molt bons. I en segon lloc, que juguen molt bé a bàsquet. En Josh és un pivot que té una habilitat especial per agafar les pilotes, i en Javi té

l'habilitat de saber trobar el moment adequat per passar aquestes pilotes. Entre un que les agafa totes i l'altre que té la facultat de passar-les totes, neix un feeling total. Aquest any ha estat inclús millor ja que s'hi ha afegit una nova peça: en Doellman, formant un triangle en el que s'han entès a la perfecció entre ells. Gran part de tots els elogis que com equip ens podem emportar per com de bé hem jugat, és gràcies a aquest triangle, a com s'han entès.

Quins poden ser els motius per els quals no hagin triomfat en d'altres equips?
Primer de tot perquè no estaven junts i aleshores no podien explotar aquest feeling que tenen. Després, i això és una opinió meva absolutament subjectiva (ja que no hi era), en els altres llocs no encaixaven perquè no tenien la llibertat necessària per poder exterioritzar la seva forma d'entendre el joc. En canvi aquí encaixen perfectament. I entre ells, més.

El Javi és la teva extensió a la pista?
Absolutament. Quan vam agafar l'equip a la LEB, el vam fitxar tal com ens va sorgir l'oportunitat, i de seguida vam connectar: vam entendre com ens havíem de tractar, com havíem d'entendre el joc, on havien d'estar les llibertats i on les exigències. Es va generar una sintonia enorme entre nosaltres, que a mi personalment m'ha ajudat a enriquir-me moltíssim com a entrenador.

Aquesta temporada s'ha tornat a estar a punt d'entrar a Playoff. Creus que el fet de que l'objectiu abans d'iniciar la temporada sigui la permanència, un cop aquesta s'assoleix hi ha una certa relaxació que priva a l'equip d'assolir cotes més altes?
És evident que d'alguna manera això influeix. Però és que, per exemple, aquesta temporada en els dos partits en els que l'Asselin ha tingut problemes físics que no l'han deixat rendir al seu nivell, hem competit molt malament. Aquesta és la nostra realitat, a tot li hem de treure el màxim profit. És millor, per tant, començar la temporada sobre segur. El dia en què puguem abordar el mercat d'estiu amb més possibilitats, llavors hauríem de canviar els nostres objectius a l'hora de començar la temporada.
Però sí que et diré que aquesta temporada, en el moment en què vam haver de canviar d'objectius, ho vam fer millor que en altres temporades. Ho vam fer amb ambició. El tema és que, amb aquesta realitat en la que ens trobem, no només has de fer tu aquest canvi, també d'altres elements del joc: l'arbitratge, la premsa…Tothom ha de fer un canvi de xip, real i convençut. I nosaltres creiem que, subjectivament, en alguns moments ens ha condicionat aquest canvi d'objectiu. Però no tant sols a nivell intern sinó també a nivell extern.

En un cas hipotètic en què la realitat fos una altre i es pogués mantenir la totalitat de la plantilla, creus que l'equip aconseguiria entrar a Playoff?
No ho sé. S'ha de contemplar que del resultat final, hi ha un component important que és el teu, però n'hi ha un altre que no depèn de tu, que és el que fan els rivals. Per posar algun exemple, el nivell de joc que ha tingut l'Alacant, jo no sé si ha estat molt alt, però a nivell competitiu ha estat altíssim. Són un equip que ha sabut guanyar partits i, contra això, com hi podíem competir? O el CAI, que té una gran plantilla, tampoc ha mostrar aquest alt nivell competitiu. Tot i així ens van guanyar els dos partits, un amb una cistella a l'últim segon i l'altre en un partit que portàvem molt bé i que, ens els últims 4 minuts ells ho van ficar tot i nosaltres no. Aquestes coses a vegades passen, i és erroni per mi fer prejudicis així.
El que està clar és que, si no hi haguessin accidents, la nostra capacitat competitiva un any més mantenint el grup milloraria.â€¯ No sé si el suficient com per obtenir millors resultats, perquè dependria de la lliga, però milloraríem segur.

Amb les baixes de jugadors amb la capacitat resolutiva i el talent ofensiu de Doellman, Gladyr o Downs, tornarem a veure el joc de fa dues temporades?
No. Hem après la lliçó. Sabem com ha gaudit la nostre gent aquesta temporada i intentarem fer un equip amb un perfil semblant. No igual, perquè no potser. Per exemple, un Downs, que ara fitxarà per algun equip de la lliga, farà aquest canvi perquè hi va haver un equip, el Manresa, que va apostar per ell quan ningú hi apostava. Igual que amb el Gladyr. Tant de bo poguéssim pagar el

que es mereixen i no haver de renunciar a ells. Però tenim un molt bon director esportiu, amb una perspectiva important a l'hora de fer apostes entenent que el perfil cap al que hem d'anar, és aquest: fer un equip el màxim competitiu possible I amb totes les condicions per a jugar bé a bàsquet.

Ponsarnau assegura que intentaran fer un equip similar al d'enguany. Foto: Manel Mas